

ej — Retsreformen er gennemført. Nu maa altsaa Tiden efter Regeringens eget Tilsagn være inde til at tage Spørgsmaalet om de folkevalgte Borgmestre op. Nu have vi ganske vist faaet en anden Indenrigsminister, men den nuværende højtærede Indenrigsminister, det ærede Medlem fra Assens (Berntsen), udtalte sig den Gang ganske i samme Retning som den daværende Indenrigsminister. Det ærede Medlem fra Assens sagde — det findes i Rigsdagstidenden for 1905—06, Sp. 2728—29 —, idet han skarpt kritiserede den nuværende Ordning med selskrevne Formænd for Byraadene: „Det er jo slet ikke sikkert, at den vedkommende, fordi han er en dygtig Retsbetjent, har særlige Evner og Anlæg til at være Formand for et kommunalt Raad“. Det har det ærede Medlem fra Assens fuldstændig Ret i, og han fortsætter derefter: „Jeg mener derfor, at der er Trang til en Ordning som den, dette Lovforslag paakræver“ — det var det af os indbragte Lovforslag —, „og jeg glæder mig over at høre, at den højtærede Minister vil tage denne Sag i sin Haand, naar Tidspunktet dertil er belejligt“. Han tilsagde saa sin fulde Sympati og sin fulde Støtte til Gennemførelsen af et saadant Forslag om folkevalgte Borgmestre. Jeg vil da haabe, at det ærede Medlem fra Assens, der nu er Indenrigsminister, vil staa ved dette Tilsagn og, da Retsreformen er gennemført, allerede i denne Samling forelægge et Forslag om Byraadens Ret til selv at vælge deres Formænd, ligesom Sogneraadene nu gøre. Det ærede Medlem fra Assens sagde den Gang, i 1905, at der var Trang dertil, og Trangen er vokset i de tre siden da forløbne Aar.

Hermed skal jeg altsaa dels rette denne Forespørgsel til Regeringen og dels bebude Ændringsforslag til anden Behandling. Helst saa jeg, at der blev givet os Lejlighed til at gøre det gennem Udvalgsbehandling. Jeg ved jo ikke, hvorledes Flertallet stiller sig dertil, men hvis der ikke bliver givet os Lejlighed til Udvalgsbehandling og derved en mere grundig Behandling af disse Spørgsmaal, ville vi fremkomme med Ændringsforslag paa anden Maade.

Ellinger: Realiter gaar det foreliggende Forslag, bortset fra de Smaaforandringer, der ere foretagne, ud paa at stryge Albertis Navn af Retsreformen. Derimod er der jo ikke Tale om — saaledes som det ærede Medlem, der nylig talte, hentydede til —, hvilket Navn der

skal i Stedet for. Det er jo os ganske ligegyldigt, og det vil ikke kunne være en Forfængelighedssag for den nuværende Minister. Det er ganske ligegyldigt, hvilket Navn der kommer i Stedet for Albertis, naar det blot er Navnet paa en hæderlig Mand. Nej, Spørgsmaalet er blot dette, om Albertis Navn skal blive staaende eller ej, og hvorledes man stiller sig til det, er jo en Følelssag. Min Følelse vilde bringe mig til, naar Forslaget forelaa saa simpelt ogsaa i Formen, som det er i Realiteten, at stemme for et saadant Forslag. Maaske jeg i denne Forbindelse for den højtærede Minister maa udtale et Ønske om, at Albertis Navn stryges paa et Sted, hvor hele Befolkningen saa at sige til daglig Brug ser det. I alle Bagerbutikker findes nemlig et Opslag med Albertis Navn under; jeg tror, det vilde være heldigt, at disse Opslag berøves Albertis Navn. Det er jo muligt, at Datoen — 1906, tror jeg det er — skal blive staaende og ikke kan forandres, men da der staa undernedent „Justitsministeriet“, er det vistnok tilstrækkeligt. Den tidligere Justitsministers Navn bør stryges paa alle disse Plakater.

Men formaliter er det jo igen et Forslag til Rettens Pleje, der ligger for os. Vi, som i Foraaret stemte imod Retsplejereformen saavel af saglige Grunde — væsentligst deraf —, men tillige noget af Hensyn til den Person, som beklædte Justitsministerposten — det er det eneste Tilfælde, hvor vor Stilling har været paavirket af saadanne personlige Hensyn —, kunne ikke stemme imod denne Gang, thi det er jo kun det formelle, det nu gælder om at rette. Hvis vi havde saa mange Stemmer, at vi kunde bidrage til, at det foreliggende Forslag faldt, eksisterer jo, som det ærede Medlem, der nys talte, ogsaa sagde, det Forslag, vi i Foraaret vedtog med Albertis Navn, og dette kunne vi jo ikke ønske frem for det, der her foreligger. Forslaget blev vedtaget i Fjor her i Tinget efter en ret kort Tids Behandling her, og jeg tror nok, jeg træffer det rigtige ved at sige, at Tinget vedtog det i Tillid til to Landstingsjuristers Autoritet; det var vist en Autoritet, der alligevel var større end Albertis. Naar Højre her i Tinget indtog en anden Stilling end Højre i Landstinget, ligger det ganske naturligt i Hovedsagen deri, at Landstinget havde beskæftiget sig med dette Forslag i 2 Samlinger i Træk, hvorimod vi som bekendt kun havde det en kort Tid til Behandling hernede. Vi mene, at man overfor et saadant Lovforslag maa have sit selvstændige Ansvar.